

Markó Béla

Mentség

Azt hittem régen, hogy éppen fordítva történik minden, és egyre könnyebben viselem idővel a szenvedést, legyen szó egy gyorsan múló testi fájdalomról, vagy pedig arról a kínzó hiányérzetről, amely mindjobban eluralkodik rajtam, hogy ma is elmulasztottam, és holnap is el fogok mulasztani valamit, amit feltétlenül meg kellett volna tennem, de mondom, ez régen is így volt, csakhogy akkor még hamar túltettem magam rajta, újabban viszont nemhogy tompultak, inkább kiélesedtek az érzékeim, szeretnék megfelelni például a szeretet parancsának, szeretném végre betűről betűre betartani a tízparancsolatot, holott nem voltam vakbuzgó soha, sőt, igazság szerint még hinni sem hittem, de mostanában kezdek túlságosan vigyázni magamra, nehogy egy száguldó autó elsodorjon, ha lelépek a járdáról, nehogy késő este, vezetés közben lekoppanjon a szemem, nehogy akármiben is bűnösnek lehessen mondani engem, nehogy megfázzam, nehogy megizzadjak, általában nehogy, nehogy, nehogy, valahogy így jellemezhetném a közérzetemet, küzdök is ellene természetesen, de lelkem mélyén tudom az okát, ez nem halálfélelem, hiszen én sem lehetek kivétel, mint ahogy egykor talán reméltem, csak azért vigyázok ennyire magamra, hogy még véletlenül se foghassa majd rám Isten a halálomat.

Biztonság

Még itt a város közepén is. Az érdes kőkerítésre támaszkodó vadcseresznye. Az itt-ott már korhadó, de azért minden

évben mohón virágzó, rancos kérgét
 hófehér szirmokkal takargató körtefa.
 Végül pedig az udvar hátsó részét
 földig érő ágaival beárnyékoló meggyfa.
 Ennyi csupán. És egy magasra nőtt,
 de számomra teljesen ismeretlen,
 Anna szerint leginkább mogyorófára
 hasonlító díszcserje a szomszéd kertben.
 Állandó madárzsivaj. Csicssergés,
 pittyegés, csattogás, cserregés, vijjogás,
 károgas, fűttyögés, mindenféle sokszor
 hallott, mégis érthetetlen beszéd.
 Vegyünk például most a rigófűttyöt,
 megesküdnék, hogy ezelőtt húsz,
 harminc, negyven évvel is ugyanez volt.
 Nem ugyanilyen, hanem ugyanez. Igen,
 a rigó nem él ennyit. Nem is ezt akarom
 mondani. Hanem a fűtty. Változatlan.
 Ez biztonságot ad. Egy hang. Egy forma.
 Egy irány. Egy lengés az ágon. Vagyis
 minden, ami a forró testből kiárad,
 és amint elhagyja őt, el is felejtí rögtön.
 Van lélek ezek szerint. Mint egy rigófűtty.
 A rigó hangszer. Valaki játszik rajta.
 Ami a földben rothad majd belőlünk,
 az is csupán egy dob vagy hegedű.

